

zonen. Det synes jeg er væsentligt, og det er faktisk noget, der gør sig gældende i stort set samtlige hørings svar, vi har fået fra de institutioner, der har med gymnasieområdet at gøre.

Der er ikke i dag en garanti for, at ingen institutioner lukker, men hvis vi nu tager udgangspunkt i, hvordan vilkårene er i dag, forringer eller forbedrer det her lovforslag så forholdene for de mindre gymnasier? De forringer vilkårene for de mindre gymnasier. Det, vi forhandler om i dag, er jo ikke de eksisterende vilkår. Det, vi forhandler om, er, hvad betydningen bliver af det her lovforslag. Der står det ganske klart i flere af de hørings svar, der er kommet, f.eks. det fra GL, altså Gymnasieskolernes Lærerforening, at hvis ikke man får en anden styring af kapaciteten, risikerer man, at de store skoler suger op på bekostning af de små. Det er det, vi diskuterer i dag.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg skal bare høre, hvor langt fru Pernille Blach Hansen vil gå i sin systembevarende tænkning, og simpelt hen sådan helt hypotetisk spørge: Hvis vi nu har et gymnasium, hvor der ikke er én eneste, der ønsker at gå, ikke én, fordi de hellere vil ind på de faglige retninger, der er på en anden skole, eller de gerne vil gå i en erhvervsskole i stedet for og derfor så fravælger det lokale gymnasium, er det så fuldstændig afgørende for fru Pernille Blach Hansen som et sådan systembevarende element, at institutionen bevares?

Strejfer det aldrig den socialdemokratiske ordfører, at det også kunne være interessant at se på, hvad borgerne, altså brugerne af uddannelsesinstitutionerne, efterspørger? Hvis det er sådan, at den enkelte unge rent faktisk ønsker et andet tilbud, det kan være på en erhvervsskole eller på et andet gymnasium, er der så slet ikke nogen klokker, der ringer hos Socialdemokraterne, så de siger, at det for så vidt også er i orden, for det er de unge, der skal bruge uddannelserne, ikke bare nu og her, hvor de går der, men også efterfølgende?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg er ked af, at fru Tina Nedergaard desværre slet ikke har forstået sammenhængen her, for sagen er jo den, at hvis man lukker gymnasiet på Mors, så vil der altså være unge på Mors, der ikke får en ungdomsuddannelse. Det er ikke så-

dan, at de alle sammen kommer til at vælge noget andet. Vi ved jo godt, hvad der sker, hvis man lukker lokale uddannelsesinstitutioner. Nogle af dem, der ellers ville have gået der, søger et andet sted hen, men andre får aldrig taget en ungdomsuddannelse.

Kl. 15.05

Det, der er min bekymring, er, at det her reelt kan risikere at betyde, at man lukker institutioner i de tyndt befolkede områder, hvor de unge ikke har så mange andre muligheder, og det vil betyde, at nogle af dem så ingen ungdomsuddannelse får. Det troede jeg at vi havde en fælles interesse i at undgå, det har jeg så forstået her at vi ikke har.

Men det, jeg undrer mig meget over, er: Vi har lige siddet for mindre end et år siden og forhandlet om en stor gymnasierreform, hvori man laver særlige vilkår for de 40 mindste skoler uden for storbyerne for at tilgodese dem med hensyn til at udbyde ekstra studieretninger. Det må man have gjort, fordi man vurderede, at de havde et behov for en særlig håndsrækning. Det mener man at de har, når man snakker gymnasierreform, men så snart det handler om strukturreform, er det lige meget med de 40 små, for de klarer bare sig selv.

Jeg kan ikke forstå, at vi ikke har en fælles interesse i at sikre, at der er gode tilbud til alle unge, uanset hvor de bor.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren, og så går vi videre i ordførerrækken. Den næste er hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Dette lovforslag forholder sig som bekendt til den strukturreform, der er vedtaget med regeringens og Dansk Folkepartis stemmer, og vi har derfor i grunden ikke andet at sige til det, end at vi stemmer ja. Dette er det afgørende, men derfor kan der godt være et og andet, som vi i øvrigt vil sige.

For det første vil vi byde undervisningsministeren velkommen i embedet. Han har jo beklædt det før, i hele 11 år var hr. Bertel Haarder undervisningsminister i 1980'erne og 1990'erne, og når han nu er vendt tilbage til sit gamle embede, er det åbenbart for alle, at det er med forseglede ordre eller med en meget klar opgave.

Han skal rette op på det danske undervisningsvæsen, han skal råde bod på den forstemmende udvikling, som både folkeskolen og de højere uddannelser har gennemgået i nyere tid.